

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 595/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátskou kanceláriou OLEXOVA VASILISIN, s. r. o., Gorkého 6, Bratislava, IČO 36 820 059, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Zuzana Olexová, LL.M., proti postupu Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 134/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 7. novembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 134/2022. Sťažovateľka navrhuje priznať jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) 10. júna 2016 domáhala náhrady nemajetkovej ujmy proti žalovanému – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] Okresný súd vydal rozsudok pre zmeškanie č. k. 7 C 164/2016 zo 14. marca 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým priznal sťažovateľke úspech v konaní (doručený sťažovateľke 20. marca 2017).

3. Krajský súd na základe odvolania podaného žalovaným rozsudok okresného súdu potvrdil rozsudkom č. k. 15 Co 267/2017 z 28. januára 2018 (ďalej len „prvý rozsudok krajského súdu“), proti ktorému podal žalovaný dovolanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 8 Cdo 153/2019 z 21. mája 2020 prvý rozsudok krajského súdu zrušil z dôvodu, že žalovaný nebol elektronicky informovaný o dátume vyhlásenia rozsudku vopred, čím mu bolo odňaté právo konať.

5. Krajský súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 15 Co 82/2020-400 z 29. júla 2020 (ďalej len „druhý rozsudok krajského súdu“), ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil.

6. Proti druhému rozsudku krajského súdu podal žalovaný dovolanie. Najvyšší súd uznesením č. k. 7 Cdo 69/2021 z 31. mája 2022 zrušil druhý rozsudok krajského súdu z rovnakého dôvodu ako v prvom prípade, že krajský súd neoznámil žalovanému miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, hoci žalovaný o uvedené požiadal, a navyše žalovanému bolo doručené predchádzajúce zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu až po vydaní druhého rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd konštatoval, že krajský súd nedodrжал procesný postup v zmysle § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd uviedol, že „*hoci rozhodnutím najvyššieho súdu z 21. mája 2020 sp. zn. 8Cdo/153/2019 došlo k zrušeniu prvého odvolacieho rozhodnutia, k tomu, aby rozhodnutie dovolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť a nastali účinky späť s týmto rozhodnutím spočívajúce v jeho záväznosti a nezmeniteľnosti (§ 237 ods. 1 CSP) bolo nevyhnutné jeho riadne doručenie všetkým stranám dovolacieho konania, resp. ich právnym zástupcom, postupom podľa § 105 a nasl. CSP. Aj dovolacie konanie, v ktorom dovolací súd uznesením rozsudok odvolacieho súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie, je završené až doručením tohto rozhodnutia poslednej zo strán sporu (uznesenie najvyššieho súdu z 15. júna 2011, sp. zn. 6Cdo/193/2010). Ak táto podmienka splnená nie je, nemôže zatiaľ odvolací súd o odvolaní znovu rozhodnúť (bráni tomu prekážka rozsúdenej veci). Len (alebo až) riadne a predpisom vyhovujúce doručenie má účinky predpokladané zákonom (vid' primerane judikát R 19/1968). Až týmto okamihom stráca pôvodný rozsudok odvolacieho súdu, ktorý bol zrušený, právoplatnosť a pominú aj dôsledky s tým spojené (pozri tiež uznesenie najvyššieho súdu z 21. júna 2017 sp. zn. 5Cdo/68/2016).*“.

7. Sťažovateľka uviedla, že krajský súd podľa oznámenia z 24. októbra 2022 rozhodol vo veci samej tretíkrát na pojednávaní konanom 26. októbra 2022 bez toho, aby predtým doručil stranám sporu uznesenie najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 69/2021 z 31. mája 2022. Za uvedeného stavu nie je podľa sťažovateľky dôvod pochybovať o tom, že na základe dovolania žalovaného bude zrušený aj v poradí tretí rozsudok krajského súdu, ktorý ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebol doručený, rovnako ako nebolo doručené uznesenie najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 69/2021 z 31. mája 2022.

8. Vzhľadom na opísaný stav je podľa názoru sťažovateľky nepochybné, že postupom krajského súdu došlo k zmareniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom krajského súdu v odvolacom konaní, v ktorom krajský súd tretíkrát rozhoduje o odvolaní žalovaného proti rozsudku okresného súdu, ktorým okresný súd vyhovel

žalobe sťažovateľky a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur.

10. Ústavný súd je podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (petit), a to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený, ako to je aj v prípade sťažovateľky. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej ústavnej sťažnosti, a to iba vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti namietala porušenie označených práv (nesprávne uviedla čl. 48 ods. 1 ústavy namiesto čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý slovné špecifikovala) postupom krajského súdu (z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že ide o Krajský súd v Bratislave), avšak neoznačila konanie, v ktorom k zbytočným prietahom malo dôjsť, preto ústavný súd ustálil predmet jeho prieskumu tak, ako to uviedol v záhlaví tohto uznesenia.

11. Ústavný súd napriek nedostatkom petitu ústavnej sťažnosti, opierajúc sa o § 45 zákona o ústavnom súde, ústavnú sťažnosť sťažovateľky preskúmal.

12. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

13. Z ústavnej sťažnosti a vlastných zistení ústavného súdu vyplýva, že v právnej veci sťažovateľky krajský súd ako odvolací súd 26. októbra 2022 tretíkrát rozhodol o odvolaní žalovaného, keď jeho dve predchádzajúce potvrdzujúce rozhodnutia (vydané 28. novembra 2018 a 29. júla 2020) boli zrušené najvyšším súdom pre procesné pochybenia spočívajúce v neoznámení miesta a času vyhlásenia rozhodnutia právnomu zástupcovi žalovaného elektronickými prostriedkami a pri druhom rozsudku krajského súdu aj z dôvodu, že pred týmto rozhodnutím nebolo stranám sporu doručené predchádzajúce kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu. Spis okresného súdu vedený pod sp. zn. 7 C 164/2016 sa v súčasnosti nenachádza v dispozícii krajského súdu, pretože bol 15. novembra 2022 vrátený okresnému súdu, ktorý doručí posledné rozhodnutie krajského súdu sporovým stranám.

14. Ústavný súd k relevantnej argumentácii sťažovateľky predovšetkým konštatuje, že v danej procesnej situácii nie je možné prezumovať podanie dovolania zo strany žalovaného pre opakované

totožné procesné pochybenia odvolacieho súdu, ako to uvádza sťažovateľka. Pokiaľ aj v napadnutom konaní (zatiaľ hypoteticky) došlo opakovane k procesnému pochybeniu zo strany krajského súdu, predmetné porušenie procesných predpisov, a tým aj základných práv sťažovateľky bude oprávnený konštatovať predovšetkým najvyšší súd, ak bude podané dovolanie. Ak sa tento predpoklad sťažovateľky skutočne naplní, nič nebráni sťažovateľke podať perfektnú ústavnú sťažnosť a namietat' v nej porušenie označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

15. S ohľadom na uvedené a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu